

Zvezek 4.

Letnik VI.

April 1902.

Himna

v čast presv. Jezusovemu Sreu.

(Iz „Parvum Officium Ss. Cordis Jesu“: ad Tertiam.)

Sreé, ljubezni ranjeno,
V ljubezni svoji rani nas,
Z ljubeznijo napoji nas,
S to živo roso angeljsko.

V skrivnosti novi večni Bog
Meso nam lastno jesti dá
In kri nam lastno piti dá
V gostiji čudežni nad vse.

On, ki nebesa ga slavé,
Božanstvo jasno je zakril
V podobo kruha, da bi bil
Nam sladka jed v zveličanje.

Sree, o slajše kakor med,
Premilo čistim dušam vsem,
Predrago čistim sreem vsem,
Kraljuj ti v sreu slehernem!

Duh molitve.

(Namen sv. očeta — priporočen v molitev za mesec april.)

So ljudje, ki nič ne molijo. Zakaj pa ne? Mnogi ne molijo iz prevzetnosti, in drugi ne molijo iz same lehkomišelnosti; nekateri se sramujejo moliti, in drugi pravijo, da ne utegnejo moliti; mnogim se ne ljubi moliti, in drugim zopet molitev naravnost mrzi. — Duh molitve gine, kjer se širi duh prevzetnosti. Prevzetni ne prosí, ampak samo ukazuje; hvali nikogar ne rad, razen sebe, in čast daje samo svoji osebi. To pomislite, pa bode te umeli, zakaj dandanašnji mnogi več ne molijo. Prevzetni so, in zato jim molitev mrzi. Prevzetnežu se zdí molitev poniževalna. Kajpada, kdor je sam svoj malik, krivi bog, — ta ne bode dajal hvale pravemu Bogu! — Kdor pa je pameten in zato tudi ponižen, ta vé, da za človeka ni nobena stvar tako častna kakor molitev. Živali ne morejo moliti. Pač vse stvari oznanjajo božjo slavo; toda svojega duha povzdigovati k Bogu, — moliti — to more samo človek. V tem se najbolj kaže dostojanstvo človekovo. Molitev povzdiguje človeka nad vse druge zemeljske stvari; molitev nas uvrsti med nebeške duhove, med angelske zборе; angelom smo podobni, kadar molimo; isto delamo, kar angeli in svetniki v nebesih, kadar z molitvijo Boga hvalimo, častimo, prosimo. Zato pa molitev za nas ni poniževalno in sramotno, ampak najbolj častno delo. — Kaj pa dela človek, ki ne moli? Já in pije, in svojemu telesu streže; — dela, kar tudi živali delajo. Kje je torej sramota, in kje je čast? Pri onih, ki nič ne molijo, ali pri onih, ki radi molijo? Pri onih, ki se norčujejo iz procesij in božjih potov, ali pri onih, ki v pobožni molitvi Boga prosijo in hvalijo?

Duh molitve umira, kjer prevladuje skrb za posvetno blago in želja po uživanju. Kdor drvi samo za zemeljskim blagom, ne utegne misliti na sveta nebesa; in kdor hoče uživati samo telesno veselje, ne čuti, kako njegovo dušo žeja po Bogu. Pa kaj pomaga človeku vse bogastvo in vse veselje sveta, če ob tem svojo dušo pogubi? Potrebno je le eno: reši svojo dušo! Tega, kar je edino potrebno, pa ne boš dosegel, svoje duše ne boš rešil, če ne bodeš molil. Sv. Avguštin je rekel: navadno dá Bog človeku brez molitve eno samo milost: milost namreč, da more moliti. Vse druge milosti si mora človek navadno z molitvijo izprositi. Da človek dobi kruha za svoje telo, mora orati in sejati; in da dobi milosti, ki jih potrebuje duša, mora moliti. Grešnik se ne more iz greha izkopati — brez molitve; in pravični ne more biti stanoviten — brez molitve. Kar je dihanje našemu telesu, to je duši molitev. Kdor več ne diha, zanj je blizu telesna smrt, in kdor več ne moli, zanj ni več daleč dušna smrt. — Po tem pa lahko umejete, zakaj vam v pridigah in dobrih bukvah vedno in vedno priporočajo molitev. Sv. Alfonz je napisal posebno knjigo o molitvi, in tam pravi takole: Marsikomu se bržkone čudno zdí, zakaj v svojih spisih tolikrat govorim o molitvi; a meni se zdí, da sem še premalo govoril. Jaz trdim in bom trdil, dokler bom živ, da je naša večna sreča popolnoma zavisna od molitve; zato naj vsi pisatelji v svojih spisih,

in vsi pridigarji v svojih pridigah, in vsi izpovedniki pri izpovedi nobene stvari tako ne priporočajo kakor neprestano molitev; vedno in vedno naj ponavljajo: molite in nikoli ne nehajte moliti. Če bodete molili, se bodete gotovo izveličali; če pa ne bodete molili, se bodete prav tako gotovo pogubili.

Tako govori sv. Alfonz o molitvi, in podobno govore vsi sveti in učeni možje, ki so kedaj kaj pisali o božjih rečeh. In če nam ne zadoščuje, kar govore svetniki, poslušajmo apostole, poslušajmo Kristusa samega. „Molite brez prenehanja“, — nam kliče apostol Pavel. Kristus pa nam pravi: „Treba je vedno moliti in nikoli ne nehati.“ „Čujte in molite!“

Poživimo torej v sebi duha molitve! Molimo, kot smo bili iz mladega navajeni: molimo zjutraj in zvečer, pred jedjo in po jedi; molimo v cerkvi in doma, molimo tudi na polju, cesti ali ulici, kadar nas cerkveni zvon vabi k molitvi. Nikar se molitve ne sramujmo. Sramotno je greh delati; moliti pa, Boga častiti, ni sramotno, ampak naše najbolj častno delo. Sv. Vincencij Pavlanski je vselej pokleknil, kadar je zazvonilo avemarija; to je storil, naj je bil doma ali zunaj kje na cesti, ali pa tudi v družbi pri visoki gospodi. Enako se bere še o več drugih svetnikih. In nas naj bi bilo sram, očitno se odkriti in pokrižati? Pustimo no tisti prazni strah pred ljudmi!

Obnovimo v sebi duha molitve, in nikar molitve več ne opuščajmo radi nobenega drugega opravka. Molitev ni delo, katero lahko opravljamo ali pa tudi opuščamo, kakor se komu ljubi. Molitev je naše najbolj potrebno delo, zakaj brez molitve ni milosti, brez milosti pa ni nebes za nas!

Molimo zase, molimo pa tudi za druge: za stariše in sorodnike, prijatelje in dobrotnike, za žive in mrtve. Molimo tudi za sv. Cerkev, papeža, škofe, mašnike. Letos zlasti molimo prav veliko za sv. očeta. Petindvajseto leto teče, kar Leon XIII. vlada sv. Cerkev Kristusovo. Kot dobri otroci svete matere katoliške Cerkve prosimo goreče Boga, da nam še dolgo ohrani sv. očeta. Prevzvišeni knez in škof ljubljanski so vernikom svoje škofije priporočili, naj vsak večer molijo cerkveno molitev:

„Molimo za našega papeža Leona XIII. Ohrani ga, o Gospod, oživiljaj in osreči ga na zemlji in ne daj ga v roke njegovih sovražnikov.“ — Očenaš, češčenamarija.

Poslušajmo svojega nadpastirja in opravljajmo pobožno to molitev. — Ko je bil prvi poglavar sv. Cerkve, apostol Peter, v ječi, „je cerkev neprenehoma zanj molila k Bogu“, in padle so verige z njegovih rok in angel Gospodov ga je peljal iz ječe. Posnemajmo te prve kristijane in prosimo neprenehoma Boga, da v svojem usmiljenju okrajša čas poskušnje in svojemu vidnemu namestniku na zemlji dá zopet popolno prostost!

Zadoščenje presv. Srcu Jezusovemu.

Prevzvišeni knez in škof ljubljanski so za sveti postni čas svojim vernikom napisali prelep pastirski list v čast presv. Srcu Jezusovemu. Ob koncu pisma se v prisrčnih besedah obračajo do vseh vernikov s prošnjo, da vsak dan, posebno pa nedelje posvečujejo v zadoščenje presv. Srcu. To so besede našega ljubljeneega nadpastirja:

„Udeležujte se mnogoštevilno pobožnosti do presv. Srca Jezusovega (vsacega prvega petka) vsake prve nedelje v mesecu; prihajajte radi vsako nedeljo na skupno poklonstvo in češčenje Gospoda Jezusa v tabernakeljnu, ki je ječa ljubezni, pristopajte pogosto k mizi Gospodovi, posebno Marijini sinovi in Marijine hčerke, in varujte se vsacega greha! Pa tudi molitve, dela in trpljenja svoja darujte presv. Srcu Jezusovemu v spravo za vsa razžaljenja, katera mora gledati in trpeti, bivajoč v zakramentu ljubezni. Zato Vas prosim, da takole molite:

O presv. Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije Ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva, prvič v spravo za vsa razžaljenja, katera trpiš v sv. Rešnjem Telesu, in drugič na vse tiste namene, katere imaš Ti na naših altarjih.

Prosim Vas, stariši, prosim Vas, mladeniči in dekleta, prosim Vas, otroci, pridodajte to molitev jutranji svoji molitvi, da vse svoje življenje posvetite, da vsemu svojemu življenju daste neizrekljivo veliko vrednost za celo večnost, da ž njo pripoznate nad seboj Jezusa, kralja; ž njo stopite vsak dan pod zastavo presv. Srca Jezusovega kot zvesti podložniki kraljestva božjega na zemlji!“

Izpolnimo to srčno prošnjo našega višjega pastirja in posvečujmo z lepo molitvico vsako jutro delo in trpljenje, misli, besede in želje svoje presv. Srcu Jezusovemu!

Kaj stori Marijina družba?

Leta 1859. so prišli patri jezuiti v mesto Mainz na Nemškem. Katoličani v Mainzu so bili takrat močno pomešani z luteranci in judi; dušno pastirstvo je bilo zelo težko, dela veliko, duhovnikov pa malo. Tedaj pa je blagi apostolski škof Viljem Emanuel Ketteler poklical na pomoč sinove sv. Ignacija, očete jezuite. Naselili so se pri cerkvi sv. Krištofa in začeli delati. Pridigovali so in pridno izpovedovali, ob enem pa može in mladeniče zbirali v Marijino družbo. V nekaj letih je bilo v Mainzu pet Marijinih družb samo za moške. Svojo družbo so imeli: možje, gimnazijski učenci, učenci iz realke, mladi trgovci in mladi rokodelci. Družbe so rastle in cvetele zlasti od l. 1866., ko je prišel v Mainz slavni pater Adolf Doss. Mesto je takrat štelo nekako 30.000 katoličanov; torej manj kot naša Ljubljana sedaj; in izmed teh je bilo 700—800 mož in mladeničev v Marijini

družbi. Krščanski duh je prošinjnal to armado Marijino; vsak mož, vsak mladenič je bil z besedo in z zgledom apostol krščanskega življenja.

Najbolj se je odlikovala družba za učence iz gimnazijskih šol. Na gimnaziji je bilo ona leta do 300 učencev, in izmed teh je bilo 140 Marijinih sinov. Vsako soboto popoldne je šel pater Doss že ob dveh v izpovednico, in izpovedoval je dijake zvečer do osmih ali devetih; potem so prišli na vrsto mladi trgovci in vajenci. Mnogi gimnazijski učenci so hodili k izpovedi in sv. obhajilu vsak teden, a vsi najmanj enkrat na mesec. Pa tudi v šoli so bili Marijini sinovi vedno med prvimi. Takrat so še dajali v šoli premije ali darila. L. 1869. je bilo izmed 140 Marijinih sinov 94 obdarovanih; izmed drugih 160 učencev jih je dobilo samo 47 darilo. — Krščanski duh je preveval vso gimnazijo. Nekdo, ki je bil sam tista leta ud Marijine družbe, je rekel: „Ne spominjam se, da bi se bila med nami kedaj zgodila kaka nerodnost. Tudi tisti, ki niso bili v Marijini družbi, se vpričo nas niso upali ničesar govoriti, kar bi žalilo spodobnost.“

Tako je bilo v Mainzu ona leta, ko so tam cvetele Marijine družbe. Prišlo je pa nesrečno leto 1872. Očete jezuite so pregnali iz nemških dežel. Prav tisti dan, 4. julija 1872., ko je cesar podpisal postavo zoper jezuite, je minister za šole poslal gimnazijskim direktorjem pismo, v katerem jim je ukazal, da morajo vse Marijine družbe nemudoma razpustiti in učencem strogo prepovedati vstop v katerokoli drugo družbo; ko bi se kateri izmed učencev upiral, naj ga takoj odslové iz šole.

Uslužni direktorji so storili, kakor jim je veleval mogočni minister. Marijina družba je ponehala, a mladeniči, ki so se vzgojili v družbi, so ostali zvesti nebeški Kraljici; mnogo izmed njih se je posvetilo duhovskemu stanu, nekateri so šli v samostan, drugi pa kot pošteni, krščanski možje delajo med svetom

Marijini sinovi so odšli iz one gimnazije; prišel pa je nov rod in ž njim tudi nov duh v šole; pa to ni bil več duh pobožnosti in poštenosti, ampak duh brezverstva in razuzdanosti. Minulo je osem let, odkar je bil minister prepovedal Marijine družbe na gimnaziji; in tedaj, 29. majnika l. 1880., je poslal minister istim direktorjem nov ukaz: ta ukaz seveda ni prepovedoval Marijinih družb, saj teh več ni bilo; prepovedoval pa je druge družbe, ki so jih mladi ljudje na gimnaziji snovali med seboj: to so bile družbe, v katerih so se sprideni mladeniči učili med seboj pijančevanja, nečistovanja, brezbožne upornosti zoper učitelje, nepoštenosti in ohole prezirljivosti do vsake gosposke. Take družbe je moral minister prepovedovati zato, ker je bil prej prepovedal Marijine družbe.*)

Koliko je pomagala ministrova prepoved, lahko presodite iz tega, da so učenci po gimnazijah vedno slabši. — Bog daj, da bi ministri in inspektorji, direktorji in profesorji že vendar enkrat spoznali, da se mladina ne vzgaja s samimi paragrafi in lepimi besedami!

*) Glej P. Adolf v. Doss als Freund der Jugend geschildert von Otto Pfülf S. J. Herder 1900. pag. 104. sq.

Kako se je začela in razširjala pobožnost do presv. Srca Jezusovega.

(Sestavil —a—.)

Jezus razodene bl. Margareti pobožnost svojega božjega Srca.

Rodje, ki si ga je izbrala Previdnost božja, je bilo pripravljeno. V zatajevanju utrjena, po molitvi z Bogom združena in vsled ljubezni do trpljenja močna, je postala učenka Gospodova sposobna za svoj sveti poklic. Zdaj šele jo je mogel Bog dalje voditi, da doseže z njo svoje vzvišene namene. Začel ji je v mnogih prikaznih razodevati skrivnosti svojega božjega Srca. Troje razodetij je posebno važnih. Prvo je bilo 27. decembra leta 1673. na praznik sv. Janeza Ev. Božji Zveličar je pokazal Margareti svoje Srce tako, kakor se sedaj navadno slikajo podobe Srca Jezusovega. Pa čujmo besede Margarete same: „Videla sem božje Srce Jezusovo enako bliščečemu solncu, čigar goreči žarki so padali na moje srce; in občutila sem tako živ ogenj, da se mi je zdelo, da bom zgorela.“ Gospod ji je govoril: „Moje božje Srce je tako polno ljubezni do ljudi in zlasti do tebe, da ne more plamena svoje goreče ljubezni več v sebi obdržati, ampak jo mora po tvojem posredovanju razširjati in se jim razodeti, da jih obdari z zakladi, katere ima v sebi. Razodeti ti hočem veliko vrednost teh zakladov svetosti in zveličanja, da rešim ljudi pogubljenja. Izbral sem tebe vkljub tvoji nevednosti in nevednosti, da se bode tem jasneje videlo, da je vse moje delo.“ Margareta je nato prejela izvanredno milost plamteče ljubezni do božjega Srca Jezusovega, ki ji je prinašala ves čas njenega življenja veliko dušnega in telesnega trpljenja združenega z najobčutljivišim poniževanjem. Milost, ki jo je čutila, naj bi ji bila z namenje, (po besedah Gospoda samega), da je bila prikazen resnična in ne kaka prevara ali domišljija.

Vsak prvi petek v mesecu je imela Margareta slične prikazni presvetelega Srca Jezusovega. Drugo posebno znamenito razodetje je imela naslednje leto 1674. O tem piše Margareta: Jezus Kristus, moj preljubi učenik, se mi je prikazal ves bliščeč v slavi s svojimi peterimi kakor solnce svitlimi ranami. Od njegovega sv. telesa je od vseh strani odseval plamen, zlasti pa od njegovih vsega češčenja vrednih prs, ki so bile podobne razbeljeni peči. Razkril mi je svoje vse ljubezni polno srce, ki je bilo vir tega plamena. Obenem mi je razodel nerazumljivo čudežnočisto svojo ljubezen, in v kako brezmejni meri jo je ljudem skazoval. Pritoževal se je na njih nehvaležnost in rekel: da je to bila občutljiviša muka njegovega trpljenja kakor druge bolečine. „Ako bi mi vračali ljubezen za ljubezen“, je dejal, „bi se vse, kar sem zanje storil, moji ljubezni malo zdelo; pa oni imajo le mrzlo srce zame in brezsrčno zavračajo mojo ljubeznivost. Zato me vsaj ti potolaži s tem, da po svojih močeh zadoščuješ za njih nehvaležnost.“ Ko sem mu svojo nezmožnost potožila, piše Margareta dalje, mi je odgovoril: „Glej, tu imaš sredstvo,

da vse nadomestiš, kar ti manjka!“ In odprlo se je božje Srce in švignil je iz njega ognjevit plamen, da sem mislila, da me bo povžil..... Jezus Kristus mi je pa rekel: „Jaz bom tvoja moč, ne boj se ničesar; vendar slušaj moj glas in kaj od tebe zahtevam, da te pripravim sposobno za izvršitev svojih namenov. Prvič: prejmi me v sv. obhajilu tolikokrat, kolikorkrat boš pod pokorščino smela, in naj te vsled tega še toliko zatajevanje in poniževanje zadene; saj to je poroštvo moje ljubezni. Drugič: razen tega prejmi še vsak prvi petek v mesecu sv. obhajilo. Tretjič: vsako noč od četrta na petek boš deležna one smrtne britkosti, katero sem jaz okušal na Oljski gori; in to sočutje z mojo žalostjo ti bode napravilo nekak smrtni boj, ki ti ga bode težje prenesti od smrti same. Spremljaj me v oni ponižni molitvi, katero sem takrat v vseh svojih dušnih težavah nebeškemu Očetu daroval. V ta namen vstani med enajsto uro in polnočjo, in ostani pri meni z obrazom proti zemlji obrnjena, da deloma potolažiš božjo jezo s prošnjo usmiljenja za grešnike, deloma pa, da počastiš in na nekak način posladiš ono grenkost, katero sem takrat občutil vsled zapuščenosti od svojih učencev, kar mi je dalo povod, da sem jim očital, da niso mogli niti eno uro z menoj čuti. To uro boš porabila v to, česar te bom jaz učil. Vendar čuj, moja hči, ne verjemi vsakemu duhu in mu ne zaupaj. Satan, ki besni proti tebi, išče, da bi te goljufal; zato ne stori ničesar brez dovoljenja onih, ki te vodijo, ker ako boš pokorna, ti ne bo mogel škodovati; — nad onimi, kateri ubogajo, nima nikake moči.“

Kakor tukaj, tako ji je že prej božji Zveličar razodel, kako visoko ceni čednost pokorščine. V 24. pismu pripoveduje Margareta, koliko je trpela, ker ji je samostanska pokorščina marsikaj drugače velevala, kakor jo je vodil njen nebeški učenik. Ko je o tem z Jezusom v prikazni govorila, ji je On mej drugim rekel: „Vedi, da me nikakor ne razžališ, ako se mi ustavljaš in bojuješ proti meni vsled pokorščine do svojih prednic; kajti jaz ljubim to čednost. Dal sem svoje življenje zanjo in brez pokorščine mi ne more nihče dopasti. Zato tudi ne hočem samo, da edino to storiš, kar ti bodo rekle tvoje prednice, ampak da ničesar od onega ne storiš, kar ti bodem jaz ukazal, brez njihovega dovoljenja.“

Po prikazni je bila Margareta vsa prevzeta od pričujočnosti božje, da ni mogla niti stati, niti govoriti; zato so jo tovarišice peljale k prednici. — „Vrgla sem se na kolena pred svojo prednico“, tako pripoveduje Margareta sama, „ona pa me je oštela in občutljivo ponižala; pa to mi je neverjetno veselje napravilo, zakaj čutila sem se kazni vredno in takó me je bilo sram, da bi se mi tudi največja strogost proti meni bila zdela premila. Ko sem ji razložila, kaj se je zgodilo, začela me je še bolj poniževati; ni mi ničesar dovolila, kar je po moji misli Gospod od mene zahteval; zakaj za vse, kar sem ji povedala, je imela le zaničevanje. To me je zelo tolažilo in odšla sem popolnoma mirna.“

Tretje in najvažnejše razodetje je bilo na osmino sv. Rešnjega Telesa leta 1675. To je Margareta takole popisala: „Ko sem nekega dne v osmini sv. Rešnjega Telesa klečala pred Najsvetejšim, sem prejela od Boga premnoge milosti njegove ljubezni. Ker sem čutila v sebi hrepenenje, da mu vsaj neko-

liko povrnem to dobroto in vračam ljubezen za ljubezen, mi je rekel: „Ne moreš mi večje ljubezni skazati, kakor če to storiš, kar sem že tolikrat od tebe zahteval.“ Nato mi je razkril svoje božje Srce in rekel: „Glej to Srce, ki je ljudi tako zelo ljubilo, da muni bilo nič odveč, ampak se je vse upehalo in povžilo, da jim pokaže svojo ljubezen. Mesto zahvale pa prejemam od večine le ne-hvaležnost vsled njihove nespoštljivosti in božjih ropov, in vsled njih mrzlotе in zaničljivosti, katero imajo za me v tem zakramentu ljubezni. Kar mi je pa naj-mučneje, je to, da tudi taka srca, ki so mi posvečena, tako ravnajo. Zato zahtevam od tebe, da se posveti prvi petek po osmini sv. Rešnjega Telesa poseben praznik češčenju mojega Srca, s prejemanjem sv. obhajila in slovesnim zadoščevanjem moji časti, da se popravi skru-njenje, s katerim je bilo moje Srce žaljeno, ko je bilo izpostavljeno na altarjih. Obetam ti pa tudi, da se bode moje Srce razširilo, da bogato razlije potoke svoje božje ljubezni čez one, ki mu bodo skazali to čast, ali pa na to delali, da se mu skaže.“ Tako je govoril Gospod Jezus Kristus. Margareta pa mu je odgo-vorila: „Moj najvišji Gospod, pa na koga se obračaš? Na takó revno stvar, na takó ubogo grešnico, da bi že njena nevrednost sama zadostovala, da zapreči izvršitev tvojih namer?“ — „Ali ne veš“, odgovoril je nato Gospod, „da jaz slabe izbiram, da osramotim močne, in da — jaz navadno na naj-slabših, na ubogih v duhu, svojo moč v največjem sijaju pokažem zato, da sami sebi nič ne pripisujejo.“ „Daj mi torej sredstvo“, pravi Margareta, „da izvršim, kar mi ukazuješ!“ — On ji pa reče: „Obrni se na mojega služab-nika,* in reci mu v mojem imenu, da naj, kar more, stori, da ustanovi to pobožnost in na pravi mojemu Srcu to veselje. Naj se ne ustraši težav, ki ga bodo pri tem ovirale; ne bo jih manjkalo; pa vedeti mora, da je vsemogočen oni, ki samemu sebi nič ne zaupa, ima pa popolno zaupanje v mene.“

To so glavna, neovržno potrjena razodetja, katera je imela Margareta o pobožnosti presv. Srca Jezusovega. Božji učenik je svoji služabnici razkril skrivnosti svojega Srca in jo poučil, kaj je ona pobožnost, katero je imela vpeljati.

Vzvišena naloga bl. Margarete Alakók.

Bl. Margareta Alakók je bila izbrana za poslanko in oznanovavko skrivnosti Srca Jezusovega. Gotovo so bile tudi mnogim drugim svetnikom in svetnicam božjim razodete skrivnosti tega presv. Srca, vendar njihov pomen in uspeh za to pobožnost je povsem drugačen, kakor pri bl. Marga-

*) Ta služabnik božji, ki je tudi ves zgornji dogodek popisal v svojem duhovnem dnevniku, kakor mu ga je razodela Margareta sama, je jezuit p. Klavdij de la Kolombiér To je oni sveti mož, kateri bode v kratkem, kakor se iz Rima čuje, bla-ženim v nebesih prištet, in katerega bomo potem smeli javno na altarjih častiti ko prvega apostola presv. Srca Jezusovega.

reti Alakók. Njeno razmerje do pobožnosti Srca Jezusovega je povsem novo in vzvišeno; Jezus Kristus sam ji je izročil častno nalogo, da upelje in razširja to pobožnost kot zadnje in najkrepkejše sredstvo, da si pridobi mrzla človeška srca. Nov je tudi način, kako se ima pobožnost opravljati, namreč z zadosktivnim češčenjem presv. Srca in to zlasti gotove dneve, predvsem v petek po osmini sv. Rešnjega Telesa. Nagib za to pobožnost nam naj bode po besedah Gospodovih grda, brezsrčna nehvaležnost ljudi in skrunjenje njegovega Srca v zakramentu ljubezni. Slednjič nove so tudi obljube, katere je Jezus dal vsem častivcem svojega Srca in katere je imela Margareta oznanovati.

To je bila vzvišena naloga Margarete Alakók, na katero jo je tako skrbno pripravljala njen nebeški ženin. Ni mu bilo dovolj, da jo je v posebno varstvo izročil angelu varihu, ampak še enega angela više vrste ji je dal, ki se ji je večkrat prikazoval in jo poučeval. Da, še več, izročil jo je v posebno oskrb svoje nebeške matere, Marije, katera je svojo varovanko ljubila in skrbelo za njo kakor najboljša mati. Pa tudi to mu ni zadostovalo; še sam jo je vzel v „kraljevsko šolo svojega božjega Srca“ in jo vzgajal in pazil na vsak udarec njenega srca in jo pripravljala za sveti poklic v neštevilnih prikaznih polnih najčistejše in nerazumljive božje ljubezni združene s sveto strogostjo, kakor zna le On sam, ki je stvarnik človeškega srca in svetost sama. Zato je bilo njeno srce v svetem ognju njegovega Srca bolj očiščeno vseh človeških slabosti, kakor se očisti zlato v razbeljeni peči.

Kdo ne vidi že iz tega, kar smo do sedaj povedali, vzvišenost pobožnosti do Srca Jezusovega, za katero edino je odslej Margareta živela in vsa gorela! Z besedo in pismi si je prizadevala po navdihnenju božjem vsacega, ki je bil „dobre volje“, seznaniti s to pobožnostjo in ga vneti za njo. Kdor le nekaj od njenih mnogih še sedaj ohranjenih pisem prebere, se ne more načuditi svetemu ognju, kateri se tu razodeva za češčenje presv. Srca. Vse svoje molitve, zatajevanje in neizmerno trpljenje je darovala v ta vzvišeni namen. Za njo ni bilo večjega veselja, kakor če je koga dobila, ki je bil dovzeten in vnet za to pobožnost. Nasprotno pa je ni nič tako užalilo, kakor če so njeni načrti v proslavo božjega Srca zadeli na težave in bili uničeni. V svoji veliki ponižnosti, v kateri se je tembolj odlikovala, čim več milosti je prejela, je vsak tak neuspeh pripisovala vedno le svoji nevrednosti „Z ničemer drugim se ne morem pečati“, tako piše sama, kakor z božjim Srcem, in rada umrjem, ako mu le nekoliko časti napravim!“

Sveta Cita.

(27. aprila.)

Zadnjič sem krščanskim materam in gospodinjam popisal življenje svete Frančiške Rimske; ta pot pa hočem krščanskim poslom, deklam nekaj povedati iz življenja sv. Cite. — Sv. devica Cita se je rodila l. 1218 na Laškem, v vasi Bocanelo (Bozzanello), ne daleč od mesta Luka (Lucca). Oče

Janez Lombardo je obdelaval malo kmetijo. Deklica Cita je že kot otrok bila zelo pridna in bogaboječa; materi je bilo treba samo reči: „To je Bogu všeč“, ali: „to Bogu ni všeč“, — in mala Cita je storila, kar je mati želela. Ko je imela dvanajst let, je šla v mesto služiti v bogato in gosposko hišo k nekemu Fatinelu. Oče jo je spremil v mesto, dal ji še nekaj lepih naukov in ji še enkrat priporočil, naj vedno posnema zgled svoje matere, pa bode srečna.

Tako je prišla deklica v hišo k tujim ljudem. Seboj ni prinesla družega, kakor košarico sadja za gospodarja. Od kraja ji je bilo težko v službi. Tožilo se ji je po domu; dela, kakršno je dobila v službi, prej ni bila vajena; drugi posli pri hiši so jo prezirali in zavidali. V vseh teh težavah pa je deklica iskala pomoči in tolažbe pri Bogu. Vsako jutro je vstala tako zgodaj, da je mogla iti k sv. maši, ne da bi bila kaj zamudila pri delu; in če je po dnevu kak trenutek utegnila, je na tihem molila. Posebno pobožno je čistila prečisto Devico Marijo in jo prosila zlasti tistih čednosti, ki so bile pri Mariji Bogu najbolj všeč: prosila jo je sv. ponižnosti in čistosti, zatajevanja in pokorščine. Rada je premišljevala trpljenje Jezusovo; in da bi bila bolj podobna trpečemu Zveličarju, si je sama marsikatero pokoro naložila. Po leti in po zimi je nosila preprosto platneno obleko; hodila je bosa, spała je večkrat na golih tleh; zadovoljna je bila z vsako jedjo, pogosto se je postila, in kar je sebi pritrkala, je dala ubogim.

Delo je bilo za Cito vedno sveta dolžnost; dejala je: „Dekla, ki ni pridna, ni pobožna; tista pobožnost, ki ji mrzi delo, je kriva pobožnost.“ Pri vsem delu pa je mislila na Boga in svoje trpljenje je združevala s trpljenjem Jezusovim. Tako je bilo navadno vsakdanje delo posvečeno Bogu, zaslužno za nebesa; pri ljudeh, ki se nikoli ne spomnijo Boga, ki delajo brez dobrega namena, pa je vse delo prazno, nerodovitno, brez zasluženja za nebesa.

Posvetni ljudje ne vidijo radi blizu sebe dobrega, pobožnega kristijana. Mlada dekla Cita se je prizadevala, da bi ustregla vsem drugim poslom, pomagala jim je pri delu, kjer je mogla, in uendar je niso radi imeli; njeno lepo vedenje je bilo zanje kakor trn v očeh. Od kraja so jo hoteli potegniti za seboj v lahkomišelnost življenje; ko pa to ni šlo, so ji očitali hinavščino, češ, pri gospôdi se hoče prikupiti in zato se lepo dela. Kar je Cita storila, so krivo tolmačili, in kar je rekla, so drugače obrnili; slednjič so jo očrnili tudi pri gospôdi. Ko bi bili s katero drugo tako ravnali, bi bil gotovo večer preprič pri hiši. Cita pa je tiho trpela in k vsem hudobnim besedam je k večjemu rekla: „Odpustite mi to napako, da bode tudi vam Zveličar odpustil; nikar se tako ne jezite, da ne bodete žalili Boga.“ — Katera druga bi se bila naveličala vednega nagajanja in bi bila šla iz službe: Cita pa je zatajevala samo sebe, vzela nase težki križ in šla za Jezusom. S svojo krotkostjo in potrpežljivostjo je premagala hudobnost ljudi; posli in gospôda so spoznali, da so ji krivico delali, in so jo poslej tembolj spoštovali.

Cita se je bila zaobljubila, da bode vedno deviško živela. Zato pa je skrbno čuvala svoje oči, da ne bi kaj videla, kar bi utegnilo vzbuditi nespodobne misli; praznih, ničemurnih reči ni govorila, in moške družbe se je skrbno ogibala. Moči zoper nevarnosti pa je dobivala pri Jezusu v najsvetejšem zakramentu; kolikorkrat je le mogla, je šla k sv. obhajilu. Ker je vedela, kako ljubo je Bogu sveto devištvo, je drugim deklam večkrat govorila o sveti čistosti; pripovedovala jim je, kako samsko deklo mnogo laglje služi Bogu, kakor pa omožena žena. Dasi pa je sama nad vse cenila sv. devištvo, vendar ni prezirala onih nesrečnih oseb, ki so izgubile nedolžnost. Celó rada je občevala s takimi osebami in jih s potrpežljivostjo in prijaznostjo skušala privedi nazaj na pravo pot.

Čimbolj so gospôda spoznavali poštenost in pridnost sv. Cite, tembolj so ji zaupali; slednjič so ji izročili vse gospodinjstvo v hiši. Gospodinjiti v taki hiši, kakor je bila Fatinelijeva, pa ni bilo lahko delo. Poslov je bilo mnogo pri hiši; in ker je bila ravno takrat vojska v deželi, je prihajalo tudi mnogo drugih ljudi k Fatinelijevim. Za vse je morala skrbeti Cita. A poleg vseh skrbi, poleg vsega vrvenja in drvenja in hiši je ostala njena duša mirna. Že leta in leta je bila navajena pri vseh opravkih misliti na Boga: med delom je molila, in med molitvijo je delala.

Najbolj se je prizadevala, da bi lepo zredila otroke, ki so jih gospôda izročili njej v oskrb. Sama ni znala ne brati ne pisati; njen učenik je bil Kristus. in h Kristusu je tudi otroke vodila v šolo. Učila je otroke, kako se morajo večkrat spominjati Boga, kako morajo vedno resnico govoriti, očeta in mater spoštovati, ubogim iz usmiljenja pomagati. Z zgledom in besedo je sadila v nedolžna srca svojih varovancev kalí krščanskih čednosti.

Do poslov, katerim je morala ukazovati, je bila vedno dobra in prijazna, nikoli zapovedljiva ali zadirljiva. Če je kdo kaj pogrešil, je sama šla k gospodarju in prosila za posla odpuščanja. Njena prošnja je imela tako moč, da ji gospodar ni mogel ničesar odreči; časih se ji je Fatineli nalašč umeknil, da ga ni mogla preprositi. Pred vsem pa jo je bilo skrb, da so posli pošteno, krščansko živeli. Ni sicer mnogo opominjevala in pridigala, kakor to mnogi radi delajo v premalo modri gorečnosti; pač pa je sama dajala vsem lep zgled in mnogo molila za druge in čakala ugodnega trenutka, da temu ali onemu poslu prijazno pové, kar se ji je zdelo potrebno. Če je opazila kaj napačnega, je pogosto s samo resnobno molčečnostjo pokazala, da ji ni všeč; kadar pa je kdo vpričo nje opravljal ali se celó drznil kaj nespodobnega govoriti, ga je brez strahu posvarila in pograjala.

Za ubožce je imela vedno usmiljeno srce. Kar je zaslužila in kar je dobila v dar, vse je razdala ubogim. Če pa sama ni nič več imela, je prosila gospodarja in njegove prijatelje, ki so prihajali v hišo, da so pomagali siromakom. Kako je Bog plačeval svoji služabnici to usmiljenje do revežev, o tem se bere mnogo lepega. Povedati hočem samo dve zgodbici. Pri vodnjaku, kamor je hodila po vodo, je nekoč dala piti žejnemu siromaku; zajela je vode, a voda v posodi se je izpremenila v vino. — Na sveti večer je hotela iti k polnočnici; bilo je nenavadno mrzlo, ona pa se je oblekla kakor navadno. Fatineli in družina so sedeli pri peči in se gregli. „Pa kako moreš v takem mrazu tako lahko oblečena iti v cerkev?“ jo vpraša gospodar. „Človeka še pri peči zebe. Na, tu imaš moj kožuh, samo nazaj ga moraš prinesiti!“ Vedel je, kako rada dá Cita siromakom celo to, kar bi sama zase potrebovala. — Ko je prišla do vrat stolne cerkve, je tam videla starega moža, ki se je ves tresel od mraza. Cita mu reče: „Tu vzemite moj kožuh za toliko časa, da bode maša končana; potem mi ga bodete zopet dali nazaj.“ Sama je rada prezebala v oni sveti noči, ko je Zveličar sveta kot majhno dete ležeč v jaslicah drhtel od mraza. Ko je opravila svoje molitve, je prišla iz cerkve, a onega berača, kateremu je bila posodila kožuh, ni bilo nikjer več videti. Vest ji je očitala, da ni prav storila, ker ni poslušala gospodarja; vendar reveža ni hotela dolžiti nepoštenosti, ampak je upala, da bode sam prinesel kožuh. Doma jo je gospodar ostro posvaril, češ, to se pravi Bogu služiti, če kdo tuje blago daje vbogajme. Cita je ponižno sprejela to grajo in je priznala, da je napačno ravnala. Fatineli pa se ni dal pomiriti, ampak je godrnjal in se jezil vse dopoludne. Ko so pa opoludne sedeli pri mizi, se nenadoma odpró vrata, notri stopi neznan mož, dá gospodarju njegov kožuh, in izgine. Vsi so bili prepričani, da je bil neznan mož sam angel božji, in še dandanašnji imenujejo ona vrata pri cerkvi angelova vrata.

Cita se je postarala; gospodar ji je rekel, če hoče, ji ni treba več delati, in lahko samo moli. Sv. Cita pa ni hotela zase nikoli nič posebnega, nobene izjeme. Tudi na stara leta je delala, kolikor je mogla. Delo je ni motilo pri molitvi; sama je rekla večkrat: „roka bodi pri delu, srce pa pri Bogu!“ in po tem je tudi ravnala.

Umrla je 27. aprila leta 1272, stara 60 let; od svojega 12. leta pa do smrti, to je 48 let, je služila pri eni in isti hiši. Šla je po plačilo k Bogu in Bog jo je bogato poplačal: „Dobra in zvesta dekla, ker si bila zvesta v malem, te bodem nad veliko postavil; pojdi v veselje svojega Gospoda.“

Mlad apostol presv. Srca Jezusovega.

(Spisal I. P. iz D. J.)

Ime Petra Barbarića je „Venčevim“ bravcem že znano. Lani vam je blagega mladeniča nekdo lepo popisal kot zglednega sina Marijinega; jaz vam ga hočem pokazati kot gorečega apostola Srca Jezusovega. Najprej pa moram nakratko posneti njegovo življenje.^{*)}

Peter Barbarić se je rodil leta 1874. v Hercegovini; mati mu je že v zgodnji mladosti vcepila v srce strah božji in kali za čednosti. Ko je nekoliko odrasel, je obiskoval domačo šolo, v kateri je pokazal svojo bistro glavico in neutrudno pridnost. Dokončavši ljudsko šolo se je hotel dalje učiti. Ker pa so mu bili stariši ubogi, je moral akoravno nerad, iti v prodajalnico, kjer je izvrševal svoje opravilo v občo zadovoljnost. A vendar ni bil tu zadovoljen, hotel je iti v višje šole. Božja previdnost odloči, da je bil sprejet v travniško deško semenišče, kjer je ob enem gimnazija oo. jezuitov. Tu je bil vedno najpridnejši med vsemi; bil je zelo nadarjen, imel je izvrsten spomin, bister razum, pa tudi najboljše srce; imel je pa tudi najlepše čednosti: bil je prijazen, krotek, poslušen, ponižen, skratka bil je zelo kreposten, tako da ne veš, če bereš njegovo življenje, koliko razlike je mej njim in sv. Ivanom Berhmansom. Bil je uzor dijaka, uzor svetega mladeniča. V osmi šoli je zbolel in umrl leta 1897.

Peter je bil zelo pobožen; to pobožnost je zajemal iz Marijine družbe, ki ji je bil več let izboren predstojnik; posebno pa se je vnemala njegova pobožnost pri presv. Srcu Jezusovem, katero je goreče ljubil. Češčenje presv. Srca je povsod razširil. Poglejmo najprej, kako je širil pobožnost do presv. Srca

v semenišču mej dijaki.

Pobožnost do presv. Srca je dobri mladenič spoznal, ko je prišel v semenišče. Kakor hitro pa jo je spoznal, je osvojila celo njegovo čisto, mladeniško srce, postala je solnce njegovega duhovnega, čednostnega življenja. Kjerkoli je mogel, je kaj storil v čast presv. Srca.

V semenišču je bila poleg apostolstva molitve in bratovščine presvetega Srca Jezusovega tudi pobožnost „devet služb presv. Srca Jezusovega“. Vsak prvi petek v mesecu dobi vsak svojo službo, katera je označena na listku; eden je gorečnik Srca Jezusovega, drugi učenec, tretji pospeševatelj i. t. d. Peter Barbarić svoje službe ni samo točno opravljal, ampak je še druge k temu naganjal. Ko je obolel in je radi tega le redko prihajal med druge dijake, je prosil, naj mu vsak mesec prinesó novo „službo“. Nekoč so mu prinesli listek malo pozneje nego navadno. Peter se dobrohotno nasmeje in reče: „Vendar enkrat, je že dosti dolgo.“

Peter je pazil zelo, da je vse odmolil, kar je imel moliti, pa še bolj je skrbel za to, da so skupno bratsko drug drugega opominjali, da dejansko

^{*)} Glej Anton Puntigam, Peter Barbarić, ein Jüngling nach dem Herzen Gottes. Innsbruck. Rauch. 1901.

časte presv. Srce. Nekega leta so se posamezni razredi združili v posebne kroge. Na shodih se je govorilo, kako je stanje razreda; tu so sklepali, katerih napak se je treba varovati, v katerih čednostih se vaditi, na kak namen hočejo obrniti svoje molitve in druga dobra dela. Peter je bil v svojem razredu duša tem duhovnim posvetovanjem. Znal je pa vse dobro urediti.

„Nekoč“, tako pripoveduje njegov prijatelj, „smo se šli izprehajat. Ko pridemo iz mesta, smo bili vsi sedmošolci skupaj. Pogovarjamo se, kaj in v kak namen hočemo prihodnji mesec moliti. Eden pravi to, drugi zopet drugo; toda Peter pogodi najboljše.“ „Bratje“, pravi, „molimo k božjemu Srcu Jezusovemu, in Mariji, naj ne dopustita, da bi kdo iz našega razreda kdaj smrtno grešil. To je velika milost in vredna da si jo izprosimo.“ Petru torej ni bila pri srcu časna sreča, napredek v učenju, ampak to, da bi bili vsi njegovi součenci vedno v posvečujoči milosti božji. Vprašaj se ti, mladenič, ali je tudi tebi v prvi vrsti mar milosti božje? Ali morda ne hrepeni tvoje srce po uživanju po svetni časti, ali še celo po grehu?

Peter je širil pobožnost do presv. Srca Jezusovega zlasti, ko je bil predstojnik Marijine družbe. Njeni udje v semenišču so s posebnim pravilom zavezani, da gojé čiščenje presv. Srca. Vsak ud vsak mesec opravlja na čast božjemu Srcu kako dobro delo.

Peter je imel tudi največjo zaslugo, da se je v semenišču vpeljala pobožnost „prvega petka v mesecu in zadostivno sv. obhajilo“. Vsak prvi petek v mesecu gre več dijakov iz višjih razredov k „zadostivnemu“ sv. obhajilu, da zadosti za mlačnost, mrzloto ljudi proti božjemu Srcu, in za razne grehe, s katerimi ljudje žalijo presv. Srce. Nekateri dijaki opravljajo tudi obenem pobožnost, da gredó 9 prvih petkov v mesecu k sv. zakramentom, da s tem po obljubi Jezusovega Srca zadobé milost stanovitnosti do konca.

Zanimivo je, kdaj in kako je Peter vmisllil in vpeljal omenjeno pobožnost.

Majnika meseca lela 1895. so napravili gojenci travniški prvokrat majniški izlet. Ta se je posrečil, in vsi so bili zadovoljni, tudi Peter se je tega veselil. Ta čas, ko so se drugi zabavali, je Peter misllil na Boga; ko se je vse veselilo, je misllil on, kako bi mogel ranjenemu Srcu Jezusovemu napraviti nekoliko veselja in tolažbe. Kar je sam pri sebi sklenil, to pove na poti proti domu enemu izmed patrov predstojnikov. Pater sam je pozneje to stvar takole pripovedoval: „Ko sem s Petrom izpregovoril nekaj besedi, me nenedoma vpraša: ‚Kaj misllite, častiti oče, ne bi li nam dovolil vlč. p. rektor, da prejemo prvi petek v mesecu zadostivno sv. obhajilo? Toliko smo že slišali, kako koristna je ta pobožnost, in zato bi tudi mi enkrat radi poskusili!‘ Te mladeničeve besede so me iznenadile, in ker v trenutku nisem vedel boljšega odgovora, mu rečem: ‚ne dvomim, da bo p. rektor to rad dovolil, če le več gojencev res to želi. Prosi torej p. rektorja, pa glej, da ga tudi drugi prosijo, enkrat, dvakrat in če treba tudi trikrat; in vlč. p. rektor bo gotovo vse storil, da se vaša želja izpolni.‘ — Pri teh besedah zaigra radost na Petrovem obrazu. Da, tako hočemo storiti, mi odgovori k mojim besedam.“

In res je Peter tako storil, in p. rektor je dijakom dovolil, da smejo prvi petek v mesecu prejemati sv. obhajilo.

Tako je Peter vedno kazal v dejanju, kar je pri neki slovesnosti v imenu Marijinih družbenikov izjavil gledé Srca Jezusovega: „Ne bomo prej mirovali, dokler ne bo to semenišče vžgano prave goreče ljubezni do Marijinega Sina; dokler ne bo prava tolažba in radost za presv. Srce Jezusovo.“

Slovenska mladina posvečuj tudi ti prvi petek v mesecu presv. Srcu Jezusovemu! Pojdi ta dan, ako možno k sv. maši, prejmi zadostivno sv. obhajilo, izmoli posvetivno molitev in litanije presv. Srca, in blagoslov tega Srca ti gotovo ne odide.

(Dalje prih.)

Naznanila in poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. 1. Po noči med 27. in 28. marcem bodo moški izvenredno molili presv. Rešnje Telo v cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode pred polnočjo 23. ura: Za veliki četrtek, popolnoči pa 24. ura: Za veliki petek. 2. Po noči med 3. in 4. aprilom pa bodo moški redno molili presv. Rešnje Telo tudi v cerkvi sv. Nikolaja; molila se bode 9. ura: češčenje žalostne Matere Božje Marije. Prav vljudno se vabite zopet, možje in mladeniči, da se v obilnem številu udeležujete nočnih molitvenih ur.

Z Bleda. Ljubi „Venec“, od vseh strani prinašaš poročila o ljubezni slovenskih mladeničev in deklet do Marije in o njihovi gorečnosti za njeno čast, samo o našem kotu molčiš, kakor da bi se pri nas nikoli nič ne zgodilo. Le berite, kaj vam poročam. To zimo smo imeli tako imenitne goste tu na Bledu, da se je marsikdo radovedno oziral semkaj. Kake goste imam v mislih, najbrže veste. Njena visokost, nadvojvodinja Elizabeta Marija, cesarjeva vnukinja, in njen mladi soprog, knez Oton Windisch-Grätz, sta počastila naš kraj. Takoj po poroki sta prišla sem in tu ostala skoraj dva tedna. No, o tem obisku samem Vam ne bom mnogo poročal, a kar bom povedal, tega bote gotovo veseli. Visoka poročenca sta dajala s svojim vedenjem vsem, posebno pa naši gospodi, najlepši zgled. Vsak dan, dokler sta bivala tukaj, sta bila v domači kapelici pri sv. maši; med sv. mašo sta ves čas pobožno brala iz molitvene knjižice ali pa molila sv. rožni venec. Na Svečnico je vse njuno spremstvo in služabništvo prejelo sv. zakramente, dan pred odhodom pa sta bila tudi visoka poročenca sama med sv. mašo z izpodbudno pobožnostjo pri sv. obhajilu. Tudi izredno dobrega in milega srca sta se pokazala. Darovala sta veliko svoto za tukajšnje ubožce in v druge dobre namene, in tudi Marijina družba je prejela lep dar. Saj ta je že tako v ožji stiki z blago knežjo rodovino, in si ji ima veliko zahvaliti. Sestra kneza Otona, princezinja Eleonora, je bila botrina naši družbeni zastavi. Lahko je torej umeti, da se je tudi mladi knez Oton zelo zanimal za našo družbo in to toliko bolj, ker je on sam tudi v Marijini družbi. Pa odkod vemo to?

V nedeljo, dne 26. jan., so prišli presv. knez in škof semkaj, da obišejo visoka poročenca in jima sami mašujejo. Po sv. maši so bili s svojim spremstvom in domačim g. župnikom vred od knežje dvojice povabljeni na obed. Popoludne pa so prišli Presvetli med našo Marijino družbo. In tako smo imeli zopet enkrat nepričakovano lepo slovesnost tu na Bledu. Tukajšnje Marijine družbe so bile že večkrat tako srečne, da so imele ljubljene nadpastirja v svoji sredi, vendar ta obisk ostane gotovo v najlepšem spominu vsem. Brez posebnega pripravljanja, — saj večji del za prihod Presvetlega do zadnjega še vedeli nismo — se je vršil naš shod, a bilo je na njem tako prijetno, tako nekako domače-prijazno, kakor če se dobra družinica po dolgem času zopet enkrat zbere okolo svojega ljubljene očeta. Radi bi bili šli na Otok, saj imajo tam, pri Materi Božji, naše družbe svoj pravi dom, toda vreme je nekoliko nagajalo, zato smo ostali rajši v farni cerkvi. Po litanijah smo se zbrali pred družbenim domom in se razvrstili. Lepa vrsta nas je bilo. Pridružile so se nam namreč tudi dekliske družbe sosednjih fara, in glasno pojoč smo šli z razvitimi zastavami v cerkev. Tu stopijo pred nas presvetli škof, in od oltarja sem nas ljubeznivo pozdravijo in nagovoré. Je res nekaj posebnega, videti našega ljubega nadpastirja v sredi Marijinih otrok, obdanega od družbenih zastav. Zdi se, kakor bi se jim samó smejalo od veselja, in veselja se iskrijo oči nam in res ne vemo, ali so bolj veseli Oni nas, ali mi Njih. — In pričeli so govoriti o sv. Družini, — bil je to nedeljo ravno praznik svete Družine — in priporočati nam njene čednosti, pobožnost,

delavnost, pokorščino, ponižnost in skromnost. Vmes so vpletli mnogo zgledov iz svojega lastnega življenja in svojih izkušenj in kot na lep zgled nam vsem so kazali tudi na visoki knežji par, ki je bil ravno tedaj na Bledu. Pravili so, kako sta ta mlada poročenca vedno, od prve mladosti lepo pobožno in čisto živela, pa Marijo ljubila in jo še ljubita; kakor sta hotela biti poročena ravno dne 23. januarija, ker je to praznik Marijin, dasi je bila prej poroka določena za neki drugi dan, in kako sta napravila ustanovo za sveto mašo, ki se bo brala na Bledu vsako leto na ta dan v spomin njune poroke Mariji v čast. Povedali so tudi, kako je mladi knez dopoldne, ko so bili pri njem in je pogovor nanesel na Marijino družbo, s ponosom dejal o sebi, da je tudi „sin Marijin“, in to celo kot častnik pri vojakih. In potem so nas navduševali za ljubezen in zvestobo do naše nebeške matere, in čim dalje so govorili, tem bolj so govorili goreče in navdušeno; ko so po dobrih tričetrtih ure nehali, smo bili menda vsi te misli: „Škoda, da so že nehali.“ „Že večkrat sem jih slišal govoriti, a tako, kakor danes, še nikoli“, to je bila splošna sodba po shodu. Po govoru so Presvetli nanovo sprejeli nekaj deklet v družbo, potem smo pa dalje molili in peli, da je bilo veselje. Le prehitro nam je poteklo prijetno popoldne.

Zvečer je priredila tukajšnja Marijina družba na čast visokim gostom v Družbeni dvorani nekaj lepih pesmic in predstavo „Lurške pastarice“. Premilostni knezoškof so nas osebno počastili s svojo navzočnostjo in se, kakor smo zvedeli, zelo hvalno izrazili o celi prireditvi. Njena cesarska visokost kneginja Elizabeta pa je poslala k veselici tri svoje dvorne gospe in lep dar kot vstopnino. Vse točke bogatega vsporeda, posebno pa predstavo so dekleta izvršila izredno in nepričakovano lepo. Nas, mladeničev in mož je bilo skoraj malo sram, da mi doslej še nismo mogli pokazati kaj takega. No, sicer se pa to še lahko zgodi sedaj, ko imamo krasen družbeni oder. Posebno lepo je zagrinjalo pri odru, pa tudi pomenljivo: vera, upanje pa ljubezen plavajo nad Bledom, za njim pa plove na čolnih Marijina družba na Otok — k Mariji. Bog daj, da bi v resnici te tri sestrice zopet popolnoma zavladale pri nas! In zavladale bodo, to trdno upamo, najprej ravno po Marijini družbi. Ta bo Bled pripeljala zopet h Mariji nazaj, in če bo Bled Marijin, bo tudi slovenski; kajti prav je imela prednica naše dekliške družbe, ki je dejala v svojem pozdravu na presv. škofa, ko so prišli blagoslavljat družbeno zastavo:

„Da Bled mora biti Marijin kraj,
potem bo resnično slovenski raj.“

Sin Marijin.

V *Špitaliču* se je na Svečnico ustanovila Marijina družba za dekleta; sprejetih je bilo 25 deklet.

V *Trnovem na Notranjskem* je bilo ob sklepu sv. misijona, na praznik Imena Jezusovega, 305 mladeničev in 332 deklet nanovo sprejetih v Marijino družbo. Obe družbi štejeta sedaj 807 udov.

Iz Mirne. Naša župnija ni ravno ena izmed onih, ki bi se smela ponášati z izvenredno gorečnostjo in pobožnostjo, za drugimi pa tudi ne ostaja. Hvala Bogu, tudi pri nas smo v malem času zelo napredovali. Sleherno nedeljo in praznik molimo presv. Rešnje Telo. Število častivcev vedno narašča, posebno od sv. misijona sem, katerega smo obhajali v preteklem letu od 24. svečana do 3. sušca. Prvo nedeljo v mesecu imajo svojo molitveno uro dekleta in žene pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom, tretjo imamo mladeniči in možje.

Bratovščina sv. Uršule je v zadnjem času tudi oživela. Razdeljena je v vence. Vsak venec šteje 11 udov, kojim načeluje prednik, oziroma prednica. Ta ima knjižico, nalašč za to bratovščino, v katero so vpisana imena

udov, katere mora dobro poznati in na nje paziti. Vsak venec je naročen na dobre časnike. Venec, Cvetje in Domoljub prihajajo v več iztisih med nas. Sami pridno prebirajo in drugim posojujejo in tako vršé apostolsko delo. Pogosto prejemanje svetih zakramentov tudi zelo napreduje. „O, da bi le mladina prav pogosto prejemale svete zakramente, posebno sv. obhajilo, da bi si ohranila čistost srca!“ tako je vzdihoval že sv. Filip Neri. Koliko bolj pa veljajo te besede zlasti za današnje dni, ko je mladina tako brezbrizna za božjo čast!

Dalje vas pa še enkrat lepo prosim in vabim, kateri ste udje bratovščine sv. Rešnjega Telesa, hodite radi, veselo in redno k molitvenim uram, ker le tukaj pred tabernakelnom pri Jezusu bodete našli veselje svojemu srcu in mir svojim dušam! Božje oko Jezusovo z veseljem gleda na pobožno družbo gorečih častivcev, ki se zbirajo krog njegovega prestola. O, le hitite k Jezusu, otroci, mladenči in dekleta, možje in žene, hitite k Njemu in častite ga v večni molitvi, tu ste najboljše zavarovani zoper vse krive nauke, ki se trosijo po svetu! Res je morebiti včasih malo težko celo uro moliti, res je to, če smem tako reči, neka požrtvovalnost, toda ta je majhna, ako jo primerjamo s požrtvovalnostjo Jezusovo, ki vedno prebiva tukaj med nami vkljub nehvaležnosti ljudi, vkljub tolikemu zaničevanju, katero mora prestajati od nekaterih sirovežev. Ako to uro pobožno preživite pred presv. tabernakelnom, našli jo boste z zlatimi črkami zapisano v knjigi življenja in vam bo donesla neizmerno blagoslova božjega. Zatorej pridite in molimo!

Mladenič izmed Jezusovih častivcev.

Iz Kranjske Gore. Večna molitev se je tudi pri nas vpeljala po stanovih takó, da molijo prvo nedeljo deketa, drugo žene, tretjo možje in fantje in četrto šolski otroci. Z nekakim strahom smo zrlí v bodočnost, ko smo oznanili molitev po stanovih in bali smo se zlasti za tretjo nedeljo. Kajti doslej so skoro vsako nedeljo molile izključno le dekleta. Toda pretekli mesec nam je pokazal, da ljudje le pridejo, tudi možki in mladeniči, če človek le vedno in vedno drega. Nekaj se jih le prime. Prvo in zadnjo nedeljo zapojó tudi dekleta in otroci kako pesem o sv. Rešnjem Telesu ali kako Marijino med molitvijo. To jih nekoliko poživi in tudi bolj k sebi privabi. Dobra je pa tudi večna molitev po stanovih, ker se na ta način ljudje bolj privabijo h krščanskemu nauku. Skušnja nas uči, da se zlasti možki popoldanski službi božji le preradi odtegnejo. Z večno molitvijo se pa tako rekoč prisilijo, in enkrat na mesec se že gre.

Ivan Baloh, kaplan.

Knjižne novosti.

Glasnik najsvetejših src. Izdaja in urejuje Jakob Palir, kaplan v Selnici ob Dravi. Izhaja enkrat na mesec in sicer 20. dné vsacega meseca. Stane za celo leto 80 vin. Uredništvo in upravništvo je v Selnici ob Dravi. — Novi listič, ki je začel izhajati z novim letom, bodi priporočen častivcem presv. Srca Jezusovega in prečistega Srca Marijinega!

